

תת"ע 3092/06/15 - רחמים חלפון נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 3092-06-15 מדינת ישראל נ' חלפון רחמים

בפני	כבוד השופטת רות וקסמן
המבקש	רחמים חלפון
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן ביום 21.6.15, בהעדר התייצבות המבקש, ובו הורשע המבקש בעבירה של שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית בעת שהרכב היה בתנועה, בניגוד לתקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, ונגזר עליו קנס בסך 1,500 ₪.

טענות הצדדים

לטענת המבקש, הוא לא ידע על מועד המשפט ולא קיבל הזמנה לדין. לדבריו, כנראה לא היה איש בבית או שלא היתה הזמנה בתיבת הדואר למטה. עוד טען המבקש, כי הוא לא ביצע את העבירה המיוחסת לו וכי בכלל אין לו סקודה.

בנוסף, טען כי העבירות שציינה התובעת בטיעוניה לעונש היו לאורך 46 שנות נהיגה, וכי בשלוש השנים האחרונות כמעט ואין לו הרשעות, ובכל מקרה אין לו עבירות רציניות כמו קו לבן, אור אדום, ואין בעברו תאונת דרכים.

המשיבה התנגדה לבקשה מן הטעם שמהמבקש זומן כדין ואין לו אלא להלין על עצמו.

דין והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש לא הציג עילה טובה לאי-התייצבותו.

תקנה 44 א לתקנות סדר הדין הפלילי, מדברת על חזקת המסירה, לפיה אם נשלח זימון לדיון באמצעות דואר רשום וחלפו 15 ימים מיום שנשלח הזימון, אזי קמה חזקת מסירה ואין להידרש לחתימת הנמען על אישור המסירה.

עיון באישור המסירה מעלה, כי ביום 22.3.15 נשלחה למבקש הזמנה לדיון שנערך ביום 21.6.15, וכי אישור המסירה נשלח לכתובת שבי ציון 21/13 אשדוד 77249 (אותה הכתובת שציין המבקש בבקשתו דנן), וחזר בציון "לא נדרש". מכאן, שהמבקש לא הצליח לסתור את חזקת המסירה המעוגנת בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, אלא טען טענה בעלמא לפיה לא קיבל לידי את הזימון לבית המשפט, בו בזמן שנמסרה למבקש הזמנה למשפט בדואר רשום.

למבקש ניתן יומו בבית המשפט, אולם המבקש מטעמים השמורים עימו בחר שלא למשוך את דבר הדואר, ולא להתייצב לדיון, ולוותר הלכה למעשה על יומו בבית המשפט.

ב. בחינת גרימת עיוות דין

המבקש לא העלה בבקשתו כל טענת הגנה באשר לעיוות דין שייגרם לו באם לא יבוטל פסק הדין, והסתפק בטענה כי "לא ביצעתי העבירה המיוחסת. לי אין סקודה בכלל".

ברע"פ 1773/04 אלעזבירה אסמעיל נ' מדינת ישראל נפסק: "העובדה שהמבקש כפר בפני השופט שרשם את הדו"ח ובפני בית המשפט אין משמעותה שיש לבטל את פסק הדין כדי למנוע עיוות דין. לשיטה זו- כל מי שכופר ולא התייצב זכאי לביטול פסק דין ולא היא".

בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם נקבע כי: "... בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליא על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש".

לא מצאתי כי ייגרם למבקש עיוות דין בענישה שהוטלה עליו.

בניגוד לדעת המבקש, ובהעדר טענת הגנה ממשית לגופו של עניין, לא נראה לי כי קיים חשש כלשהו לעיוות דין, ולכן הבקשה נדחית.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"ח אדר א' תשע"ו, 27 פברואר 2016, בהעדר הצדדים.

